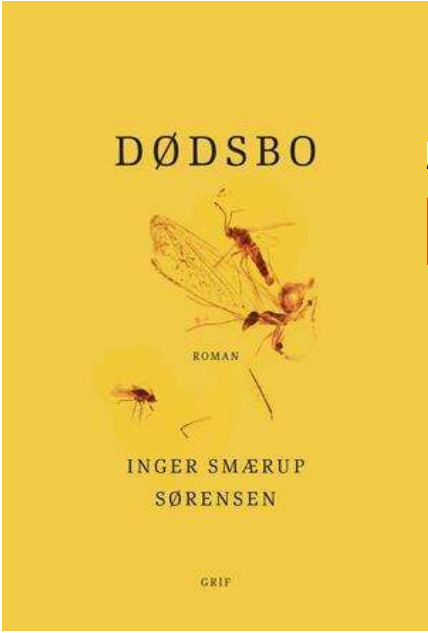

BOG

DØDSBO (/BOEGER/DOEDSBO-ROMAN)

Af Inger Smærup Sørensen (/forfattere/inger-smaerup-soerensen) (2024)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-)

BASIS%3A137872323&FRAGMENT=CONTENT)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/doedsbo-roman) for at anmelde

Verden føles lige dele håbløs og håbeful i forfriskende anderledes klimaroman.

ANMELDELSE

08 mar.24

(/users/asger-beier-berndsen)

Af Asger Beier Berndsen (/users/asger-beier-berndsen)

Verden føles lige dele håbløs og håbeful i forfriskende anderledes klimaroman.

Hvordan forholder individet sig til det kollektive klimaproblem og det skrøbelige fællesskab? Det giver Inger Smærup Sørensen svar på med poetisk præcision og satiriske anstrøg i sin alternative debutroman.

Vi følger en unavngiven kvinde, der har vendt ryggen til sit hidtidige liv ved at opsiges sit job i "Styrelsen", sælge sin lejlighed og flytte ind i et ubeset dødsbo, hvor en kvinde ved navn Elly har boet hele sit liv. Her afvikler og opløser hun næsten sit jeg for at hengive sig til et bæredygtigt liv i forening med omgivelserne.

Helt konkret bliver fortællerens nye tilværelse i landsbyen et liv langt væk fra de halvhjertede holdninger til klima og porøse fællesskaber, hvor klimakorrektthed og velmenende, men hule, intentioner tages som gidsel og ofres på selvrealiseringens alter, fordi der er clicks, social kapital og magt i den manøvre. Vi får aldrig specifikt navngivet ovennævnte Styrelse, men hun forholder sig gentagende stærkt kritisk og underholdende til den:

"Hvis man skulle styre narrativer, skulle man benytte sig af få udvalgte ord. Nogle af dem helt uden betydning. Djøffeløf. Man skulle bare gentage dem, så ville andre også begynde at gentage dem. Der var ikke virkelighed eller sandhed i Styrelsen, kun narrativ".

Andre steder henvender romanen sig helt mildt, nærmest beroligende, til den angstramte klimalæser: *"Det er okay kun at læse overskrifter"*.

Hverdagen i Ellys hus bliver hurtigt forbundet med livet i det – bogstaveligt talt. Der er insisteren på ligeværd imellem menneske, myg og møl, men fortælleren oplever også et nyklækket fællesskab med naboerne Nanna og Kamma.

Generelt er romanen en undersøgelse af fællesskabets muligheder, betingelser og spilleregler, og da Kamma fx laver en træplantningsdag for hele nabolaget, bliver det fortællingens dramaturgiske kulmination og tematiske klimaks. Der er en storm på vej, og menneskets ustoppelige behov og erobringstrang overfor naturen står for skud.

Noget af det mest velfungerende i 'Dødsbo' er, hvordan Smærup Sørensen fletter milde filosofiske tanker om jegets (manglende) betydning i den smuldrende verden – forstærket af den klimakatastrofe der udspiller og udvikler sig - sammen med en radikal håndsrækning til den natur og de fællesskaber, vi lever i: *"Holde fast i sig selv, give slip på sig selv. Gadagung. Gadagung"*, som fortælleren siger.

Der er generelt en dvælende poesi i forfatterens sprog, som smukt forener mening og musikalitet: *"Når duggen kommer, bliver spindelvævene synlige. September. Måske. Oktober. Dugdråber sætter sig på de farveløse tråde og gør dem tydelige"*. Andre steder bliver de poetiske indslag lidt uoriginale, fx da der umotiveret opremses plantenavne, hvilket er et greb, man oplever lidt for ofte i nyere romaner (men bevares, *engkabbeleje* er da et dejligt ord). Overordnet set skriver Smærup Sørensen dog så forførende godt, og hendes taktile skrivestil giver mig konnotationer til mesterlige Inger Christensen. Det vigtige ord her er *minder* (ingen er som Inger!).

Tilbage står helhedsindtrykket af, at det er en stærkt mindeværdig debut. Som en metahyldest til de efterladte historier derude, bliver fortælleren overtagelse af dødsboet også en slags genbrugsfortælling i sig selv. En narrativ upcycling om man vil, hvor historien, der er død, begravet og glemt, samles op og får nyt, fortalt liv. En både elegant og vedkommende optegning for en roman, der er lige til tiden og både mildner og sortner læserens blik: *"At tale, at handle, at vide at menneskeligheden findes. Hov. At utopien findes"*.

BOGDETALJER

Menneskets forhold til naturen